

[Erhard Jakobsen]

tværtimod et lille afsnit, hvor der tales om, at som et tredje alternativ kunne man tænke sig at flytte en større del af den økonomiske virksomhed over på områder, hvor der kræves mindre udenlandsk valuta, f. eks. større offentlige aktiviteter. Det står der i en lille bisætning på en af siderne i det, vi har fået udsendt. Hr. Glistrup kan derimod ikke finde ét sted, hvor nogen vismand vil anbefale, at man i en situation, hvor borgerne bruger alt for mange penge, fra statsmagtens og kommunernes side forsyner dem med endnu flere penge.

Men så begynder hr. Glistrup og jeg i øvrigt at blive enige. Erhvervslivet skal have penge, det er korrekt. Derfor sagde jeg i går – og det er dér, centrum-demokraterne er parat – at vi ønsker formueskatten afskaffet gradvis over 10 år. Vi ønsker erhvervsskatten, altså selskabsskatten, afviklet over 10 år. Vi ønsker kapitalvindingsskatten afskaffet over 10 år. Vi ønsker grundskylden afskaffet over 10 år. Det er alt sammen noget, der letter erhvervslivets skatter. Men indkomstskatten og forbrugsskatterne da endnu mere, det er da ikke byrder på erhvervslivet, det er byrder på den mand, der får udbetalt indkomst, hvad vi ikke så gerne ser, man også på den mand, der bruger, hvad vi meget gerne ser. Vi har altid foretrukket forbrugsskatten, og en af de ting i dette forlig, vi er virkelig glade for at have medvirket til, er, at det ikke blev dem, der bare sidder i hus, der kommer til at betale et par milliarder, men det bliver dem, der bruger, som kommer til at betale. Hele dette land er en fattiggård. Man kan ikke træffe noget menneske i dette land, der ikke hører til de mindrebemidlede og dårligt stillede osv. – det høres i enhver forsamling – for det, der er i vejen, er, at naboen har mere, og så er man fattig, det er klart. Naboen har for meget, og han skulle spare. Jeg må fastholde det, jeg sagde i går. Det er ikke folketinget, der skal spare, når det er valutaten, det gælder. Når det derimod er statsunderskuddet, det gælder, så er det folketinget, der skal prøve at spare, det er korrekt. Jeg betvivler ikke, at statsunderskuddet har forbindelse med valutabalancen, men når det drejer sig om direkte at forbedre valutasisituationen, så er det borgerne, der bruger penge, og det er borgerne, der skal bruge færre penge. Den sandhed får hr. Glistrup ikke nogen økonom til at gå imod.

All right, jeg mistænker ikke hr. Glistrup for at have glemt, hvad han har lært, men som jurist har hr. Glistrup lært nogenlunde det, som jeg også startede med at lære som økonom. Da jeg havde lært det, var jeg i stand til, troede jeg selv, at rejse land og rige rundt og klare alle problemer. Men da jeg så havde læst et år til, så måtte jeg, hvor mærkeligt det end lyder, holde min mund, for så havde jeg opdaget, at alt det, jeg havde lært i den første del, det duede ikke. Det er det, hr. Glistrup har lært, og det er det, han bringer videre.

Glistrup (FP):

Gid dog hr. Erhard Jakobsen i alderdommen havde nemmet og ikke havde glemt det, som han havde lært dér i ungdommen, nemlig at holde sin mund, for så havde han sparet sig selv for dette indlæg, som det nok havde været det lykkeligste at være blevet fri for.

Hr. Erhard Jakobsen har ret i – når han kun tager halvdelen af, hvad jeg sagde – at sætter man indkomstskatten ned i stedet som nu at forhøje den med, som hr. Erhard Jakobsen nævnte, 10.000 kr. i gennemsnit pr. person, og man ikke gør andet, så er det da helt givet, at forbruget af udenlandsk valuta vil blive forøget. Men det, som vi jo advokerer for, er, at man samtidig sætter de offentlige udgifter ned med et eller andet, der ligner 120–140 pct. af det, som man sætter indkomstskatten ned med. Så vil man nemlig opnå det, at man får bedre arbejdsforhold inden for det område, der skal tjene valuta ind. Hr. Erhard Jakobsen var i sine betragtninger så ensidigt knyttet til det med at bruge valuta, men det væsentligste er dog trods alt at tjene valuta ved at eksportere. For det andet vil man også kunne opnå, at priserne bliver lavere.

Hr. Erhard Jakobsens andet argument var, at det lovforslag, som vi her står og behandler om indkomstskatteforhøjelser, er noget, som alle danske økonomer skulle gå ind for. Jeg tror nu ikke, det er helt rigtigt, men det er jo, fordi de danske økonomer i den grad er bidt af en gal lord Keynes og tror, at de teorier, som han fremsatte for et halvt hundrede år siden, også gælder i de meget specielle situationer, som det danske samfund er i i dag. Sandheden er den, at så længe vi har